

РЕШЕНИЕ

№ 73

гр. Момчилград, 22.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – МОМЧИЛГРАД, II ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на двадесети март през две хиляди двадесет и трета
година в следния състав:

Председател: Сунай Юс. Осман

при участието на секретаря Анита Кр. Дочева
като разгледа докладваното от Сунай Юс. Осман Гражданско дело №
20225150100593 по описа за 2022 година

Производство по спорна съдебна администрация с правно основание чл.
127“а“ ал. 2 от СК вр.чл.76 т.9 от ЗБЛД.

В молбата на Н. Ф. А. с ЕГН- *****, предявена чрез
пълномощник- адв.М. С., против А. Й. с ЕГН- *****, се посочва, че са
склучили гр.брак през 1997г. в Република Турция с ответника, който е бил
турски гражданин. През 2002г. се установили да живеят в Р.България, като
ответникът е получил разрешение за временно пребиваване и му е бил
издаден съответен документ с ЕГН.

По време на брака им са се родили децата Б. Й. с ЕГН- *****, Д.
Й. с ЕГН- *****, и Ф. А. Й. с ЕГН- *****. През 2007г. бракът им е
бил прекратен с Решение № 345/ 09.11.2007 г. по гр.д. № 114/2007г. на РС-
Момчилград.

Молителката заявява, че оттогава насам страните по делото не
поддържали никакви контакти, като след развода ответникът нито веднъж не
е потърсил и не се е обадил на нея или децата им , и не е проявил
загриженост и заинтересованост спрямо тях. Дори не е заплатил и
присъдените ежемесечни издръжки за децата. Всичките й опити да осъществи
контакт с ответника са останали неуспешни. Единствено успяла да научи, че

ответникът се е завърнал да живее в Турция.

Молителката сама е отгледала децата, като продължавала да отглежда и издържа непълнолетния им син Ф. А. Й.. За да може да ги отглежда в равностойно положение с връстниците им и да им осигурява по-добро бъдеще, молителката е намерила работа в чужбина, където заплатите са в пъти по-високи от тези в страната- в Германия в гр. Кьолн, където живеела и работила от 2015 г. насам.

С цел разрешаване на децата Д. Й. и Ф. А. Й. да пътуват в чужбина и да им бъдат издадени паспорти, завела искова претенция против ответника пред РС- Момчилград, който със свое Решение № 138 от 12.10.2017г. по гр. д. № 170/2017г. е уважил исковата претенция на ищеца, като е разрешил на Ф. А. Й. да пътува в страните членки на ЕС, чрез ищеца, без съгласието на ответника, за срок от 5 години.

Предвид обстоятелствата, че срокът на даденото разрешение от съда е изтекъл и ответникът вече 15 - та година не се интересува от децата си, като тя- молителката оттогава нямаля никаква връзка с него за получаване на неговото съгласие за издаването на задграничен паспорт и за пътуване в чужбина, за нея се пораждал правен интерес от предявяване на настоящия иск против ответника. Иска да се постанови решение на основание чл.127 „а“ ал.2 във вр. с ал.1 от СК, с което: 1/ Да се разреши на детето Ф. А. Й. с ЕГН-***** да му бъде издаден паспорт за задгранично пътуване по реда на ЗБЛД, без да е необходимо съгласието на бащата А. Й. с ЕГН-***** , с постоянен адрес гр. Д., кв. „Боровец“ № 2, обл. Кърджали; 2/ Да се разреши на детето Ф. А. Й. с ЕГН-***** да напуска пределите на Република България и да пътува до Федерална република Германия и други държави в рамките на ЕС, придружаван от майка си Н. Ф. А. с ЕГН-***** , с постоянен адрес гр. Д., кв. „Боровец“ № 2, обл.Кърджали, без ограничение на броя на пътуванията, тяхната продължителност и времето през което се осъществяват, без да е необходимо съгласието на бащата А. Й., с ЕГН ***** , с постоянен адрес гр.Д., кв.,„Боровец“ № 2, обл.Кърджали, за срок до навършването му на пълнолетна възраст.

Иска на осн.чл.127 „а“ ал.4 от СК, да се допусне предварително изпълнение на съдебното решение и представя писмени доказателства, както следва; Удостоверение за раждане на детето; Решение № 138 от 12.10.2017г. по гр. д. № 170/2017г. на РС - Момчилград; Решение № 345 от 09.11.2007г. по гр. дело № 114/2007г. на РС - Момчилград; Заверено копие от Европейска здравноосигурителна карта на молителката и Заверено копие от адресна регистрация на същата в гр.Кьолн, Германия.

При условията на чл. 131 от ГПК от ответника, чрез особен представител, назначен на основание чл.47 ал.6 от ГПК- адв.ДОЙЧО Г. е постъпил писмен отговор, с който не се оспорва искането на молителката, по изложените в отговора доводи и съображения.

В съдебно заседание, молителката редовно призована, не се явява лично

и се представлява от адв.М. С.- пълномощник, който поддържа молбата и моли за уважаването ѝ. Заявява, че ответникът трайно се дезинтересирал от детето, и от няколко години не е имал контакти с него и затова не можел да получи съответното разрешение за пътуване на детето в чужбина.

Ответникът, призоват чрез особен представител- посоченият по-горе адвокат, заявява, че искането е основателно, и доказано и следвало да се даде исканото съдебно разрешение, заместващо съгласието на родителя.

ДСП- Д. не са представили писмено становище /т.к. молителката и детето живеели в чужбина/.

От събраните по делото доказателства, съдът прие за установено от фактическа страна следното:

Установи се, че молителката и ответникът са били съпрузи, като детето Ф. А. Й. с ЕГН- ***** е тяхно дете, което е родено по време брачното им съжителство / в този смисъл е Удостоверение за раждане, изд. на основание на Акт № 1178/2007г. на на общ.Кърджали/;. Установи се, че бракът между страните е бил прекратен с Решение № 345 от 09.11.2007г. по гр. дело № 114/2007г. на РС - Момчилград, и упражняването на родителските права спрямо децата- описаните в решението е било предоставено на майката, като за бащата е бил определен съответен режим на лични отношения, и същият е бил осъден да заплаща и издържа.

В същото време се установява, че детето Ф. А. Й. с ЕГН- ***** тяхно- на страните дете, и същото е родено във време, когато решението за постановяване на развод, не е било постановено, но детето не е предмет на бракоразводното дело, както и спрямо същото не са постановени мерки за упражняване на род.права, лични отношения и издръжка. Именно и поради това молителката е инициирала производство по смисъла на чл.127 „а“ ал.2 от СК, като РС- Момчилград, който със свое Решение № 138 от 12.10.2017г. по гр. д. № 170/2017г. е уважил претенцията ѝ, като е разрешил на Ф. А. Й. да пътува в страните членки на ЕС, без съгласието на ответника, за срок от 5 години, респ.и да му се издаде и задграничен паспорт в тази насока. Сиреч, така определеният срок е изтекъл.

Установи с представените Заверено копие от Европейска здравноосигурителна карта на молителката и Заверено копие от адресна регистрация на същата в гр.Кьолн, Германия, че молителката има адрес в Германия, където е и здравноосигурена, което води до извода, че и детето живее с нея в чужбина- в посочената държава.

Като свидетел е разпитано лице, съжителстващо на семейни начала с молителката- Левент Сефер Емин, който твърди, че живее на семейни начала

с нея, като бащата на детето Ф. е бил в Турция /доколкото знаел в затвора, и то не за първи път/. Детето е живееело с тях в Германия и там е ходило на училище. Бащата не се грижел за сина си, не проявявал интерес към децата си, не ги търсел и по телефона. Едно от по-големите деца преди 7-8 години се свързало с бащата, който му казал, че има по-млада жена и не искал да му обаждат. Майката също е нямала връзка с бащата. Свидетелят посочва, че се налагало да пътуват до България често и майката и детето искали да пътуват. Майката и децата живееели в Германия от 2015г., и оттогава насам и децата там живееели и учили.

Горната фактическа обстановка съдът прие за безспорно установена въз основа на представените по делото писмени доказателства, които кредитира изцяло, като неоспорени от страните.

Установи се по делото, че ответникът, чрез особен представител, прави признание на исканията на молителката, формулирани в молбата с правно основание чл.127 „а“ ал.2 от СК вр.чл.76 т.9 от ЗБЛД, като от процесуалният представител е налице изразено съгласие с исканията на молителката за издаване на задграничен паспорт на детето им, както и да напуска на пределите на Република България и пътува в чужбина с майка си, без съгласието на бащата.

Въз основа на така приетото за установено от фактическа страна, съдът направи следните правни изводи:

Предявената молба с правно основание чл.127 „а“ ал.2 от СК вр.чл.76 т.9 от ЗБЛД, е допустима, и разгледана по същество е основателна. Искането е за даване на разрешение, заместващо съгласието на другия родител за пътуване на дете извън територията на страната ни, респ. за издаване на документ за това, което съдът намира за основателно. Разпоредбата на чл.127 „а“ ал.1 от СК предвижда, че въпросите, свързани с пътуване на дете в чужбина и издаването на необходимите лични документи за това, се решават по общо съгласие на родителите, а според ал.2 на същия текст, в случаите когато родителите не постигнат съгласие, спорът между тях се решава от районния съд по настоящия адрес на детето. Съобразно разпоредбата на чл.33 ал.1 от ЗБЛД всеки български гражданин има право да напуска страната и да се завръща в нея с паспорт, като според ал.3 от цитираната норма, правото по ал.1 не подлежи на ограничения. За издаване на документи за самоличност на

ненавършило пълнолетие лице се иска съгласие и на двамата родители, или един от тях да има и нотариално заверено писмено съгласие от другият родител на детето, т.к. съгласно чл.76 т.9 от ЗБДЛ това е необходимо условие за издаване на международен паспорт и за пътуване на детето в чужбина, придружено само от единият родител.

Освен това и в чл.10 от Конвенцията за правата на детето е прокламиран принцип на свободно и безпрепятствено влизане и напускане територията на която и да е държава- страна по Конвенцията, както за детето, така и за неговите родители. Право на свободно придвижване прокламира и чл. 2 от Протокол № 4 към Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи. Такова право предвижда и Конституцията на Р.България-чл.35. Правото на свободно придвижване в рамките на държавите членки на ЕС е гарантирано и от чл. 3, § 2 от Договора за ЕС.

По принцип едно дете не може да пътува само, нито със съдействието единствено на единия родител. В този смисъл принципът на свободно придвижване в рамките на Европейския съюз на стоки и хора не лишава родителя от възможността и правото да преценява, с оглед интересите на детето си, кога, как, с кого, по какъв начин и за какъв срок то да пътува в чужбина. На въпроса при какви ограничения, с оглед интересите на детето, съдът следва да разреши по реда на чл.127 „а“ СК пътуването му в чужбина без съгласието на единия родител е даден отговор с Решение по тълкувателно дело № 1/2016 г. на ОСГК на ВКС, според което съдът може да разреши по реда на чл.127 „а“ от СК пътуването на ненавършило пълнолетие дете в чужбина без съгласието на единия родител само за пътувания в определен период от време и/или до определени държави, респ. държави, чийто кръг е определяем.

Установи се по делото, че упражняването на родителските права спрямо детето на страните се осъществява от молителката, като може да има контакти с детето, каквито към настоящият момент няма и са били прекъснати- от повече от 10 години и затова молителката през 2017г. пред Рс-Момчилград е инициирала процедурата по чл.127 „а“ от СК. Установи се, че за детето грижи полага майката лично, и със съдействието на своите роднини, както и сегашният ѝ семеен партньор, като детето е ученик в немско училище в гр.Кьолн /което се установява със писмени доказателства-

здравноосигурителна карта на майката и адресна карта на майката и показания на свидетеля.

По делото се установи по категоричен начин, че няма дадено от ответника разрешение за издаването на задграничен паспорт на детето, както и няма дадено от него съгласие за пътуването на детето в чужбина с своята майка- молителката в настоящото производство, т.к. между родителите на детето липсва комуникация. Нещо повече, установи се категорично, че бащата, не се явява лично, т.к. е бил в чужбина, като от негово име процесуалният представител заявява, че са налице условията за даване на съгласие, заместващо това на бащата за пътуване в чужбина, респ. и за издаване на задграничен паспорт. По делото се установи, че е невъзможно да бъде поискано от бащата такова съгласие, защото с него не са общували от много години, в които същият не е контактувал с детето си, или с майката на детето. Както и по-горе е казано, ответникът по делото, чрез особеният представител прави признание на искането, и заявява, че са налице условията за уважаване на искането в тази насока. Освен изложеното преди повече от 5 години отново по настоящият правен ред- по реда на чл.127 „а“ от СК, е получено съдебно разрешение за издаването на съответният документ за самоличност и за задгранични пътувания на детето. Срокът на даденото разрешение е изтекъл към настоящият момент.

Съдът със гласните доказателства установи, че към момента на депозиране на молбата, детето на молителката няма издаден и валиден задграничен паспорт /издаденият такъв вероятно е с изтекъл срок, т.к. даденото съдебно разрешение в тази насока е от 2017г./, защото не е имало нужното съгласие на бащата, като родител, за издаване на този документ- поради липсата на възможности за контакт с този родител. От събраните по делото доказателства се установяват обстоятелствата, наведени в молбата- а именно, че ответникът, е създавал пречки на детето на страните да се снабди с задграничен паспорт чрез издаване на съгласие за това, както и че същият не е давал съгласие за пътуване на детето в чужбина само с съгласието на майката и придружавано само от него, и това поради обстоятелството, че бащата се е дезинтересирал от своето дете, и няма контакт с него, както и с майката- молител в настоящото производство.

При така обсъдени факти съдът счита, че осигуряването на

възможността за детето да пътува със своята майка е в негов интерес. Това е родителят, чиито грижи то е получавало до момента и няма данни те да не са били полагани адекватно на нуждите на непълнолетното дете. Въпреки липсата на доказателства, че към момента майката е осигурила финансовите възможности за може детето да пътува в чужбина, съдът счита, че няма основания за съмнение, че същата ще осигури защита интереса на детето си при пътуванията в чужбина. Отделно от това, искането за даване на разрешение за пътуване в чужбина касае държавите-членки на Европейският съюз, и детето на молителката, като гражданин на такава държава има правото да се движи свободно и пребивава на територията на другите държави-членки, като няма никакво основание за ограничаване на това право. Освен това конкретизация за пътуване в Германия, също не влиза противоречие с интересите на детето, защото тази държава е съюзна на Република България страна-членка в НАТО и ЕС, и където майката и детето живеят. Съдът счита, че следва да се осигури възможността на детето да пътува с своята майка в страните- членки на Европейският съюз, както и Ф.Р.Германия, за период от 5 години, считано от постановяване на съдебното решение и многократно в този период- неограничен пъти, и с това пътуване съдът счита, че няма да пречи на бащата да се възползва от правото си на лични контакти с детето.

Установи се по делото, че с оглед на влошените взаимоотношения между родители /между които липсва контакт от повече от 5- години/, заради които не може да бъде потърсено съдействие в тази насока, се налага съгласието за това да бъде заместено от разрешение на съда, с оглед приетото, че е в интерес на детето.

Предвид изложеното съдът счита, че предявената следва да бъде уважена. Разрешението за пътуване следва да се постанови по отношение на държавите-членки на ЕВРОПЕЙСКИЯТ СЪЮЗ, в т.ч. и за Ф.Р.Германия за срок от 5 години, считано от датата на постановяване на съдебното решение, както и следва да се разреши детето да се снабди с задграничен паспорт, без да е необходимо съгласие на бащата. Съдът счита, че са налице основанията чл.127 „а“ ал.4 от ГПК за допускане предварително изпълнение на решението, т.к., между родителите има влошени отношения, които могат да предизвикат и спорове за снабдяване на детето с паспорт и за пътуването му в чужбина, и затова следва да се допусне предварителното изпълнение.

Предвид това съдът намира, че е в интерес на непълнолетното дете да пътува заедно със майка си, извън територията на Република България /в държавите от Европейският съюз/ щом има такава възможност, да общува с свои роднини в тези държави, да придобива нови впечатления и от други държави, други култури и да разширява своя мироглед. Това по никакъв начин не би навредило на детето, а напротив ще доведе до обогатяването му от ранна детска възраст и по-пълното му развитие и израстване като личност. В интерес на детето е да пътува извън територията на страната и специално в страните от Европейският съюз, предвид обстоятелството, че имат постоянно и обичайно пребиваване в тези държави. Съдът счита, че следва да се снабди с задграничен паспорт и да се разреши пътуването на детето за неограничен брой пътувания в чужбина, придружен само от майката и само с нейно съгласие.

Съдът намира, че с оглед спазване най-добрия интерес на детето и за да се избегне безконтролно напускане на страната ни от едно ненавършило пълнолетие дете, следва да постанови разрешението за срок от 5 години, като съобрази разпоредбата на чл. 36, ал. 1 от ЗБЛД и в този смисъл срокът за пътуванията, поискан от молителя следва да бъде уважен в този смисъл /и за посоченият срок/.

Предвид изявлението горното /признание на искането от страна на процесуален представител, и липсата на категорични доказателства за отказ на ответника да даде съгласие за издаване на паспорт и за пътуване в чужбина, защото между страните в производството, които са родители на непълнолетното дете, няма осъществени контакти в тази насока/, не следва да присъждат разноси, направени по делото от молителя, като съдът счита, че такива не се дължат, с оглед характера на производството на спорна съдебна администрация.

Ето защо съдът не дължи произнасяне с изричен диспозитив за разноси.

Ръководен от горното, съдът

РЕШИ:

ДАВА РАЗРЕШЕНИЕ на детето Ф. А. Й. с ЕГН- ***** да бъде

издаден паспорт за задгранично пътуване по реда на ЗБЛД, без да е необходимо съгласието на бащата А. Й. с ЕГН- *****, с постоянен адрес гр.Д., кв.,„Боровец" № 2, обл. Кърджали;

ДАВА РАЗРЕШЕНИЕ на детето Ф. А. Й. с ЕГН- ***** да напуска пределите на Република България и да пътува до Федерална република Германия и други държави в рамките на Европейският съюз, придружаван от майка си Н. Ф. А. с ЕГН- *****, с постоянен адрес гр.Д., кв.,„Боровец" № 2, обл.Кърджали, без ограничение на броя на пътуванията, тяхната продължителност и времето през което се осъществяват, без да е необходимо съгласието на бащата А. Й., с ЕГН *****, с постоянен адрес гр.Д., кв. „Боровец" № 2, обл.Кърджали, за срок от 5 години от влизане на решението в сила.

ДОПУСКА на основание чл.124 „а“ ал.4 от СК ПРЕДВАРИТЕЛНО ИЗПЪЛНЕНИЕ на съдебното решение.

Решението може да бъде обжалвано пред Окръжен съд- Кърджали в двуседмичен срок от деня на връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Момчилград: _____